

ŠVAR

JUNO DAWSON

Melvin Burgess *Heroino* skaitytojams

16+

Alma littera

Veidu ant odos. Naujo automobilio kvapas. Pušų gaiva.

Negaliu pasijudinti.

Mane pagrobė.

Bet negaliu pasijudinti.

Rankos ir kojos kaip be kaulų, kabo kaip drebutiniai unguriai. Smakras ir skruostas aplipę sudžiūvusiais vėmalais ar seilėmis. Didžiausiomis pastangomis atplėšiu veidą nuo automobilio sėdynės.

Lūpos ir liežuvis sausi kaip kreida. Praplėšiu akis ir jas iki akiduobių iškart ima deginti sivilinanti dienos šviesa. Skauda. Vėl užsimerkiu, bet spėju pamatyti Nikolajų. Iš šios vietos matau tik jo pakaušį, ilgesnius plaukus ant viršugalvio ir rankas ant vairo. Atpažįstu jo roleksą.

Nesuprantu, kas vyksta.

Kur aš?

Kur *buvau*?

Atsuku vakarą. Paskutinis dalykas, kurį prisimenu, kad buvau viešbutyje. Taip, tiesa. Buvome penthauze. Iš registratūros pasiėmiau raktą. Aš, Kurtas, Begis ir ta mergina. Mados savaitės vakarėlis... baras... Išėjome iš baro, norėdami apsinešti.

O taip. Mėlynas gultas. Adata.

Šūdas.

Ar toks jausmas perdozavus?

Nuo tada, kai užlipau viršun, nieko nebeprisimenu. Drebančia ranka persibraukiu šoną. Vis dar vilkiu nuo vakar metalo atspalvio „Miu Miu“ suknelę. Apklota šiurkščia, languota antklode. Pėdos basos.

– Nikai? – sugergždžiu. Atrodo, kad į gerklę man sugrūdo spygliuotą vielą.

– Viskas gerai, Lekse. Aš tau padėsiu.

Kas šį kartą?

O šūdas, intervencija.

Noriu ginčytis, bet akys vėl užsiliepsnoja. Kietai užsimerkiu ir leidžiu, kad tamsa mane apsuptų kaip ryžiai apsupa sušį.

Dabar negaliu miegoti.

Turiu atsikelti.

Išsikapanoju iš klampios minčių karamelės ir grįžtu į automobilį.

Krentu atbula ir susirietusi. Man šalta. Oda apaugusi žvynais. Paprastai pakanka išsimiegoti arba pavartoju dar ko nors, kad būtų lengviau. Padedu ir tabletės. Oksis*, vikodinas, tramadolis arba diazepamai. Kas po ranka.

Vyriškas balsas. Ne Nikolajaus.

– Ar jai viskas gerai, brol?

– Išgėrė migdomųjų, – atsako Nikas. – Kurį laiką bus atsijungusi.

Kur mes? Mėginu apsiversti, bet nepajėgiu. Užuoždžiu jūrą: sūrias gelmes, sūrų orą ir jūržoles. Kirai klykia kaip prakeikti demonai. Užsičiaupkit, skraidantys pimpagalviai. Man skyļa galva. Aš dehidratavusi. Mumifikuota.

Kur jis mane veža? Į pajūrį? Kiek laiko važiuojame? Kodėl lauke šviesu? Kiek laiko buvau atsijungusi? Kur Kurtas? Klausimai klykia

* Oksikodonas.

garsiau nei kirai. Galbūt tas vyras gali mane išgelbėti. Pasakysiu, kad mane pagrobė. Pasakysiu, kad išprievartavo.

– Padėkit... – sumurmu. Lūpos nušašusios, liežuvis aksominis, vos išleidžiu neaiškų murmesį. – Padėkit... – pabandau dar kartą.

– Ji – mano sesuo, – garsiai pertaria Nikolajus. – Jai pagirios. Reikia mūsų pasų? Žinoma, pašom.

BMW važiuodamas per duobę kresteli.

– Nikai... Nikai... Kur važiuojam?

Jis greitai dirsteli per petį.

– Viskas bus gerai. Pailsėk.

Prisimenu, kaip gulėjau ant gulto. Prisimenu, kaip Kurtas įbedė į ranką adatą. Niekada nedarau to pati – būtų neprofesionalu. Prisimenu, kaip žiūrėjau pro langą į šviesas, mažytes Londono švieses. Į gintarinę ir auksinę spindesį. Į laivus Temzėje, automobilių šviesas, į „Shard“ horizonte. Viskas susiliejo. Viskas, išskyrus jonvabalius.

Jonvabaliai.

Sapnuoju jonvabalius.

Po padangomis gurgžda žvyras. Miegas nepadėjo. Vis dar jaučiuosi tarsi išdraskyta žvejų kabliukais. Dantys kaip kempinės, iškoriję.

Automobilio durelės atsidaro ir Nikolajus išlipa. Girdžiu, kaip artėja žingsniai. Daug pėdų.

Kad ir kur būtume, atvykome.

Kur Kurtas?

Prireikia didelių pastangų, bet pasikeliu, įsikibusi į durų rankeną ir galinio lango kraštą. Vis dar akinamai šviesu. A, matau, kad Nikas nepamiršo savųjų „Ray-Ban“, bet nepaėmė maniškių. Man reikia telefono. Nužvelgiu galinę sėdynę, ieškodama savo rankinės, bet prisi-menu, kad penthauze telefonas buvo prijungtas prie garsiakalbių. Jis turbūt vis dar ten. Šūdas.

Prisimerkiu. Nikas spaudžia ranką labai aukštam barzdotam vyrui. Jis kaip Hagrido brolis, tik patrauklesnis. Švarkas, prasepta apykaklė, be kaklaraiščio. Jį lydi dvi moterys griežtomis futuristinėmis slaugių baltomis uniformomis.

Po velnių, tai tikra. O Dieve. Jis jau grasino anksčiau – *Lekse, tau reikia pagalbos* – bet buvau įsitikinusi, kad juokauja. Dabar jis tai padarė. Aš – ligoninėje.

Reabilitacijos klinikoje.

Šito tai jau nebus.

Neriu tarp vairuotojo ir keleivio sėdynių, suknelė pasikelia virš klubų, klesteliu į vairuotojo vietą ir siekteliu užvedimo mygtuko. Jis pasiėmė raktelį. Šūdas. Teks bėgti. Trukteliu durų rankenėlę, bet netenku pusiausvyros. Mano atidarytas dureles pagauna vėjas ir plačiai atlapoja. Išvirstu ant asfalto. Ištiesiu rankas, saugodamasi smūgio, ir žvyro akmenukai susminga į delnus kaip kniedės.

– Lekse, palauk! Atsargiai, – sako Nikolajus.

Mane apsupa kūnai ir tamsūs šešėliai. Į mane tiesia rankas, veidą liečia pirštai. Mosuoju rankomis kaip malūno sparnais, gindama juos šalin.

– Veskime ją vidun, gerai? – sako gydytojas Makbarzdžius.

– Ne! – sušunku, bet mano „garso mygtukas“ sugedęs. Rėkiu iš visos gerklės, riksmas nuaidi sode.

Žvilgtelėjusi pro kojų džiungles pamatau, kad mes ant ilgo tako, vedančio į gražų užmiesčio dvarą. Prakeikta Dauntono abatija. Dvaras aptriušęs, pilkas ir apsilaukęs, apaugęs gebenėmis. Pagrindinį įėjimą rėmina gražios kolonos. Teritorija – akry akrai. Kiek užmatau – mylios nupjautos žalios vejų, kurių supa vešlus miškas.

Mane pastato ant kojų, bet žvyras skaudžiai bado basas pėdas.

– Ai! – sustaugiu tarsi mirčiau, nors nėra taip blogai. Slaugės pusiau kelia, pusiau tempia mane namo pusėn. – Nikai! Prašau!

Atsisuku į jį, nutaisiusi didžiausias ir nekalčiausias akis, kokias galiu. Mažoji sesutė Leksė. Meilutė mažutė Leksė. Saugok ją, ji mergaitė, kinų porceliano lėlytė.

– Atleisk, Lekse... Tau reikia pagalbos, – sako, net nežiūrėdamas man į akis.

– Pasikalbėkime mano kabinete, – raminau taria Makbarzdžius. Tačiau man toli gražu nėra ramu. Negaliu likti reabilitacijos klinikoje. Visų pirma todėl, kad po keturių valandų man *labai* reikės „takelio“. Imu spardyti ir muistytis, bet kai tai nepadeda, krentu kaip mažvaikė tarp parduotuvės lentynų. Slaugės, kurios turbūt prisileidusios baltymų kokteilį, pakelia mane, panaudodamos kažkokią neįtikėtiną techniką, kurios išmoko Slaugių armijos stovykloje.

– Paleiskit mane, *pyzdos!* – rėkiu. – Paleiskit!

Joms nekreipiant dėmesio, pratisai rėkiu „*pyzdos!*“, nes tai baisiausias žodis, kokį žinau.

Sėdžiu ant glotnaus raugintos odos krėslo Makbarzdžiaus kabinete, prisitraukusi kelius prie krūtinės. Ant suknelės priekio tikrai – vėmalai. Dvokia. Jam padavus buteliuką „Evian“, gurkšteliu. Padeda nuo puvėsių skonio burnoje.

Pasakyčiau, kas būtų maloniau už mineralinį vandenį, – heroinas.

Nikolajus droviai prisėda šalia.

– Kaip tu? – paklausia tyliai.

– Atsiknisk.

– Pasielgėte teisingai, pone Volkovai, – taria Makbarzdžius ir atsisėda kitapus masyvaus riešutmedžio stalo. Labai pasistengta, kad baldai atrodytų vyriški. Gal jis taip kompensuoja mažą penį. – Malonu susipažinti, Lekse.

– Atsiknisk.

Gydytojas turi įžūlumo *nusišypsoti* ir sudėti rankas aplink puodelį juodos kavos.

– Panele Volkov, suprantu, turi daugybę klausimų.

– Tik vieną: kada atsiknisite ir mane išleisite?

– Tiesą sakant, tai jau du klausimai, bet bijau, kad negaliu. Bent jau kol kas. Čia ne kalėjimas, o tu neverčiama čia likti. Esi laisva, gali išeiti, bet tikiuosi, kad pasiliksi. – Jau žiojuosi prieštarauti, bet jis tęsia: – Susipažinkime. Aš vardu Izaokas Goldšteinas, vyriausiasis „Tyrumo“ centro gydytojas.

– Čia reabilitacijos klinika?

– Gydymo įstaiga.

– Vadinasi, reabilitacija.

– Kaip nori.

– Lekse, – įsikiša Nikas. – Ji pati geriausia. Geriausia iš geriausių.

– Tikrai? – mesteliu, atsisukdama į Goldšteiną. – Koks garsiausias jūsų pacientas?

– Mūsų reputacija paremta diskretiškumu, panele Volkov.

Jie tokie diskretiški, kad neteko apie juos girdėti. Verčiau Nikas būtų vežęs mane į „Vienuolyną“.

– Kadašian seserys? Kloja? Kailė?

Gydytojas Goldšteinas nekreipia į mane dėmesio.

– Nesuprask neteisingai, mes – ne viešbutis, bet viskas įrengta pagal pasaulinį lygį: prabangūs kambariai ir vilos, šildomi vidaus ir lauko baseinai, sporto salė, SPA paslaugos ir virėjai iš „Michelin“ žvaigždutėmis įvertintų restoranų. Kol sveiksi, tavimi bus puikiai pasirūpinta.

Puikus mėginimas. Svarbiausias žodis čia *sveiksi*.

– Bet čia vis tiek rehabilitacija. Ar bent galima gauti džino su toniku?

– Žinoma, ne.

– Jėzau. Ar galima rūkyti? Turite cigarečių?

– Taip, rūkyti leidžiama, bet cigaretės neturiu.

Nikas kyšteli ranką į vidinę kišenę ir ištraukia pakelį „Marlboro Lights“ su žiebtuvėliu. Čiumpu ir prisidegu. O Dieve, jau geriau. Tik sutraukusi beveik iki filtro vienu godžiu įtraukimu suprantu, kad Nikolajus mane stebi, o jo veide atsispindi siaubas, gailestis ir grynas pasibjaurėjimas. Taip žiūrima į purviną benamį, valgantį iš konteinerio.

– Kas?

– Maniau, kad numirei, Lekse, – jo akys blizga kaip „Krispy Kre-me“ spurgos.

– Ajajai! Visi pasimokėme ir paaugome kaip žmonės. Ar dabar galime važiuoti namo?

– Ne, – pasivalo akis popierine nosinaite. – Namu nevažiuosi.

Užverčiu akis.

– Gerai. Paskambinsiu Kurtui. Jis atvažiuos manęs parsivežti.

– „Tyrumo“ centras yra privačioje saloje prie pietų pakrantės, – atsako Goldšteinas. Tai paaiškina jūros kvapą. – Panele Volkov, mūsų klinika pavyzdinė, bet ko į keltą neįleidžiame: kiekviena transpor-

to priemonė patenka tik su leidimu. Patekimas į salą ir išvykimas iš jos kontroliuojamas dėl akivaizdžių priežasčių.

– Turbūt juokaujat. Kuo tai skiriasi nuo kalėjimo?

– Jau sakiau, kad gali išvykti, kada tik nori.

– Kaip? Išplaukti? – atsisuku į Niką. – Nikai, tai beprotybė, negaliu čia pasilikti, – tai sakydama atstumiui savo krėslą ir patraukiu prie durų. – Eime.

– Tai Kurtas man ir paskambino, – taria Nikas. Sustojau. – Jie pagalvojo, kad perdozavai. Kai atvykau į penthauzą, buvai pamėlus, Lekse. Tavo sumautos lūpos buvo mėlynos. Jis kyštelė ranką į kišenę ir ištraukia mano telefoną. Jis jį paėmė! Bet iškart pastumia per stalą Goldšteinui.

– Ei!

– Kol kas mes jį pasaugosime, – taria gydytojas ir įmeta jį į stalčių.

– Negalite taip elgtis! Žinau savo teises!

– Įprasta praktika.

Puolu prie Niko krėslu. Jeigu išvyktume dabar, galėtume spėti grįžti į Londoną, kol man nepasidarė visai blogai.

– Klausyk, Nikolajau, aš naudoju tik dėl smagumo... Nieko rimto.

– Ar bent girdi save? Man tavo padėtis atrodo nekontroliuojama dar tada, kai vartojai tik tabletes ir koksą. Bet *heroinas*? Lekse, niekas nevartoja heroino dėl linksmumo!

– Aišku, kad vartoja! Dėl to ir neatlaikiau... Kad beveik nevartoju. Prisiekiu, nesu priklausoma! Aš tau panaši į narkomanę?

Brolis išpučia akis. Nurieda dar viena ašara. Jis minutėlę tyli.

– Taip, – galiausiai atsako. – Tikrai atrodo kaip narkomanė.

Nikolajaus nebėra. Daugiau nieko negaliu pasakyti. Likau viena. Žengiu prie durų ir trukteliu rankeną. Užrakinta.

– Išleiskite mane! Išleisk mane dabar pat, storas šikniau!

– Panele Volkov, prašom prisėsti.

– Liaukis, Lekse. Pasiliksi čia, ir taškas.

– Negali manęs priversti!

Nikas atsistoja, rankomis įsisprendęs į klubus.

– Na, su manimi negrįši, o tavo pašlemėkų draugų neįleis į keltą, taigi spėju, turėsi prašyti tėčio, kad tave pasiimtų. Kaip tik galėsi jam ir paaiškinti, kodėl tave čia atvežiau.

Suklūstu. Tėtis mane nudėtų. Arba dar blogiau, užblokuotų visas kreditines korteles.

– Neišdrįsi.

– Dar ir kaip išdrįsiu. Čia tu sustosi. Daugiau tavęs nedangstysiu. Vakar padariau nuotraukų, Lekse. Arba lieki čia, arba parodysiu jam, kaip jo mažoji princesė voliojasi vėmaluose subadytom rankom.

Rėkiu, rėkiu ir rėkiu. Prieš akis raudona. Nuverčiu knygų lentyną. Nušluoju kalną daiktų nuo gydytojo stalo. Pamėginu išmesti krėslą pro langą, bet jis per sunkus, todėl atrodau kvailokai.

Į kabinetą įeina du plačiapečiai vaikinai, vilkėdami tomis pačiomis iškrakmolytomis baltomis uniformomis, ir sustoję prie sienų laukia gydytojo Goldšteino nurodymų. Mano sukeltame chaose jis išlieka stebėtinai ramus.

– Pone Volkovai, kadangi Leksė nepilnametė, o jūs – suaugęs artimiausias giminaitis, tad galite duoti mums leidimą esant reikalui suleisti raminamųjų.

– Nedrįšk! – suklykiu. – Negali taip elgtis!

– Darykite, ką reikės, – nedvejodamas atsako Nikolajus.

Vienam slaugui žengus mano pusėn, susigūžiu toje netvarkoje, kurią padariau, kaip į kampą užspeistas žvėris. Kitas išsitraukia adatą. Kad ir kaip beprotiškai skamba, mintis apie injekciją trumpam nuramina, bet greitai prisimenu, kad tai ne dozė. Kita vertus, jei ką ir išmokau, tai kad vaistai – irgi narkotikai. Greičiausiai raminamieji, tad tikrai bus lengviau, bet tai reiškia, kad turėsiu pasilikti šitame pragare. Dilema. Jie žengia artyn. Mano laikas senka. Turiu apsispręsti ir nutariu, kad noriu likti sąmoninga.

– Dieve, tiek to. Nereikia manęs raminti. Žiūrėkit! Aš rami. Zen. Surinksiu knygas. Jėzau...

Slaugas sustoja. Kol kas bendradarbiausiu. Reikia laiko sugalvoti planą. Negaliu leisti, kad tėtis manęs išsižadėtų. Žaisiu pagal jų taisy-

kles, ir kai jie supras, kad baisiai susimovė, o aš nesu prakeikta Eimė Vainhaus, ištrūksiu iš šitos reabilitacijos salos.

Pamėginu pakelti knygų lentyną, bet ji sunkoka.

– Viskas gerai, panele Volkov. Paprašysiu, kad kas nors sutvarkytų kabinetą, – sako Goldšteinas. – O dabar atsisveikink su broliu, paskui įkurdinsime tave tavo apartamentuose.

– Aš jau turiu išeiti? – tarsteli Nikolajus.

– Manau, taip bus geriausia.